

gaaer ud paa, og jeg troer derfor, at det let kan skee, at man af Lovens Titel: „Løsning af Sognebaan det“ kan udlede Slutninger, som man ikke vilde kunne udlede af Lovens eget Indhold. Loven gaaer, efter min Opfattelse, blot ud paa, at et Menighedsmedlem har faaet en almindelig Tilladelse — forhen blev der jo givet Bevillinger til Sligt — til at faae Sognebaandet løst i det Sogn, hvor han boer, og at han saa kan blive optaget i et andet Sogn og der faae Sognebaandet knyttet. Sognebaandet i sig selv mener jeg derfor slet ikke egentlig løses, men her eksisterer blot en almindelig Tilladelse for ethvert Menighedsmedlem til, at han kan aandelig flytte fra den ene Sogne- menighed til den anden Sognemenighed, uden at han behøver personligt at flytte dertil. Man kunde derfor maaskee i Grunden blot kalde det for Sognebaandsliste. Det er Sognebaandet, der listes; det er en Flytning. Med Hensyn til, hvad her er nævnt om deels daværende og deels sildigere kirkelige og religiøse Bevægelser, staaer der i Betænkningen, at det er en Nødvendighed for Folketirken, at dens ældre Ordning maa lempes efter den fremadskridende Udviklings naturlige Krav. Det er en Sætning, jeg efter den Opfattelse, jeg har, ikke kan Andet end være enig i. Jeg troer ogsaa, at Folketirken bør og kan udvikles, og at det bør skee „efter den fremadskridende Udviklings naturlige Krav“; men saa spør jeg dertil i den næste Sætning: „Udvalget finder, at det af Regjeringen forelagte Udkast, som er overgivet til dets Behandling, stræber at fyldestgjøre en Trang, som ikke længer kan eller bør afvises“, og derefter er der Punktum. Det troer jeg ogsaa er ganske rigtigt, at der er en Bevægelse, som har medført en Trang, der kræver en Fyldestgjørelse. Jeg har ogsaa tidligere ved at omtale den Stilling, hvori jeg befinder mig til denne Sag, den Maade, hvorpaa jeg betragter den, netop gjort en Indrømmelse i den Henseende; men jeg mener, at der, for at give det hele Indhold af den Sætning, at den fremadskridende Udviklings naturlige Krav skulde fyldestgjøres, er Et, der nødvendigviis burde være spøiet til, Noget, der efter min Mening ogsaa er et naturligt Krav til den fremadskridende Udvikling, nemlig at Kirkens

Tilværelse burde bringes til at faae en saadan Form, at Kirken burde bringes i en saadan Tilstand, at den kunde komme til at httre sig. Jeg troer, det er en Trang, der er ligesaa kraftig tilstede som den Trang, her er nævnt. Jeg er altsaa med Hensyn til den almindelige Fremstilling enig i den første Sætning, at en Udvikling bør finde Sted, men jeg mener, at der i Betænkningen ikke blot skulde have været nævnt den ene Trang, men at den anden Trang fuldkommen saa meget har Krav paa at fyldestgjøres. Jeg skal ikke opholde mig længere ved den almindelige Deel af Betænkningen. Efter den Betragtningmaade, der, som jeg tidligere har udtalt, er min i denne Sag, kan jeg naturligtviis ikke ønske, at dette Lovudkast, som er Udkast til en almindelig Lov om Indførelsen af Valg- og Hjælpenemigheder i Folketirken, bliver til Lov. Da det imidlertid dog er muligt, at det bliver til Lov, saa vil jeg blot her nævne, at det i saa Tilfælde ikke vilde være mig ligegyldigt, hvilke Enkeltheder det indeholdt, og jeg skal derfor tillade mig at httre mig om nogle af Endringsforslagene, og ligeledes om den Modtivering, som Udvalget har forudsat. Det Ste Endringsforslag omtaler, at der istedetfor „et Bedehuus“ skulde sættes „en Bedesal“, og det er nærmere motiveret i Betænkningen. Det forekommer mig at være en meget indgribende Forandring. Fra Førstningen af, da Sagen ijjor blev indbragt her i Thinget — og det nuværende Udkast kan dog maaskee ansees som en Udvikling, som et hyderligere Trin, der er udgaaet fra den samme Begyndelse — blev netop meget stærkt lagt Vægt paa, hvor hensigtsmæssigt det var, at der fra — som man kaldte det dengang — Frimenighedernes Side skulde gives bestemte Tegne paa det Oprigtige med Hensyn til den indre Bevægelse, som, da den ikke er noget Udvortes, ikke ligefrem kan kontrolleres, og navnlig at de viste, at de vare villige til at gjøre Opoffrelser. Det forekommer mig imidlertid, at i det Dieblif, man forandrør Kravet fra Bedehuus til Bedesal, bortfalder ganske denne Maade at betragte Sagen paa, og jeg troer derfor ikke, at jeg kan være tilbøielig til at stemme for denne Endring. Det forekommer mig desuden, at naar denne